

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nic. Clenardi Epistolarvm Libri Dvo

Clénard, Nicolas

Antwerpen, 1566

Nicolavs Clenardvs Domino Iacobo Latomo Praeceptoru Observando, S. D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70781](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70781)

3

NICOLAI CLENARDI

EPISTOLARVM LIB. I.

5 NICOLAUS CLENARDVS DOMINO
IACOBO LATOMO PRAECEPTORI
OBSERVANDO, S. D.

10 **N**ON dubito, charissime praëceptor, quin
sepius discipulum accusaueris, quòd toto
quadriennio vix binas literas miserit. Si fa-
ctum id putas obliuione tui, audacter ipse
vicissim iudicium tuum damnabo, qui ló-
ginitate loci amicitiam dirimi putaueris. Cur ergo
15 alios, inquires, crebrò salutasti, me vix vnquam? Cur
etiam anno superiore, cùm fratrem germanum dimit-
teres, Latomi tui non meministi? Hic enim iam omnem
praëcidit causationē, de inopia vel perfidia tabellario-
rum. Accipe ergo excusationem non peccati, sed silen-
20 tij. Cùm primùm veni Salmanticam, & futurum vide-
bam, vt ibi aliquandiu subsisterem, nihil magis erat in
votis, quàm vt te præcipuè de rebus meis certio-
rem facerem. Verùm homo, vt scis ipse, domesticis parietibus
magis delectatus, quàm luce publica, nullam prorsus
25 reperiēbam nunciorum commoditatem. Aberat aula
Cæsaris Methymnæ, vnde propter veredarios spes ali-
qua nobis affulserat, in ipsa verò Academia fermè solus
eram è nostratibus, & quotquot amicos nactus eram,
Hispani erant, nec desiderio meo conducebant. Quid
30 igitur facerem stupidissimus homuncio, qui tanquam
plumbeus semper vixerim in huiusmodi humanis ne-
gotijs, scilicet expectabam dum felix aliquis incideret
casus, quando consilio viam inuenire non poteram. Et
ecce subito Minorita quidam me nihil tale suspicātem,
35 vltro adiit, iubetque literas expediam: se enim intra
biduum abiturum in Flandriam. At vide quàm sinistrè
fuerim vsus tam bona occasione: dum studio plurimis
A 2 sedulus

sedulus satisfacere, viles modò schedas effudi, quòd
 tam multis amicis iustis literis salutandis, ne octo qui-
 dem dies satis fuerant. Retaliaſti tu feſtiuiter ſanè, &
 per eundem tabellarium chartulam remiſiſti, abiectam
 alioqui niſi fuiſſet tua, & honore ac titulo præceptoris 5
 cõmendaretur. Agnoſcebam protinus culpam meam,
 & exprobratam ridebam contractiorem epiſtolam. Di-
 ſtuli tamè placare offenſum fortè animum tuum, quòd
 iam tum cõperant res meæ vtcunque nutare, & modò
 videbar ſedem ſtabilem habiturus Salmanticae, propter 10
 linguarum trium profeſſionem: nũc contrà de adeun-
 da quidam ſomniarant Italia, quò propediem abiturus
 erat diſcipulus meus, filius Proregis Neapolitani, &
 animus erat tibi omnem vitæ meæ fabulam conſcribere.
 Dum ſic ſuſpenſus aliquandiu ceſſaſſem, & iam pa- 15
 rum de tabellariis cogitarem, meſes aliquot labuntur,
 depoſito penitus ſcribendi animo, donec certiùs qui-
 piam de ſtatu meo contingeret. Quid ergo tandem fa-
 ctum eſt? Amicorum precibus dedi, vt profeſſionem
 publico ſalario ſuſciperem, cùm longè alia mecum 20
 agitarem. Vix duodecim credo abierant dies, cùm ecce
 mihi adeſt legatus è Luſitania, propoſita conditione
 Regis, & ocio copioſiſſimo. Quod ego vlnis obuiis ar-
 ripui, mirante vniuerſa Salmantica, quæ tamen abeun-
 tem honeſto proſecuta eſt viatico. Hic ruruſum exclu- 25
 ditur propoſitum meum, & profeſſio Luſitanica lite-
 ras iſthuc proſciſci vetuit: nimirum vt ſimul atque huc
 veniſſem, omnia ad plenum tibi per ocium ſcriberem.
 Vbi Eboram perueni, dedi aliquid literarum ad amicos,
 ſed in præſens non memini, niſi quòd deinde laboraue- 30
 rim eadem inopia tabellionum: & ſi quid ſcripſi, in ca-
 ſum potiùs miſi, quàm ſpe certa futurum vt literæ red-
 derentur. Sed hæc omnia, inquires, penſare poterat tuus
 frater. Audi quæſo & hanc infelicitatem. Putabam ho-
 minem hic permanſurum, nam ex meorum literis ſuſpi- 35
 cabar ea gratia miſſum à parentibus, vt apud mercato-
 rem quempiam negotiorum rationem perſpiceret, ef-
 feci

feci hîc facilè, vt meus hospes D. Iohannes Paruus, fratrem commendaret Carolo Correo mercatori Gallo, qui agit Vlyssipone. Verùm ego imprudens, confectis epistolis, disco fratri in totum displicere Lusitaniam, de quo certè non magnopere dolui, tum propter adolescentem ipsum, quem videbam in perditissima iuuenum colluione versaturum: adeò perditè viuit iuuentus Hispanica, aut vt veriùs dicā nostras iuuentus, postquam huc sese contulerit, tanta est flagitiosæ vitæ licentia, maximè Vlyssipone, vbi fratri viuendum fuerat: tum ergo ipsius nomine, tum mei quoque gratia sic satis gaudebam, qui turbam alioqui metuere debebam, & aliquantisper deuorare molestias fraternas. Ad hunc modum spe retinendi hominis præcisa, consilium fuit, vt tametsi redire statuisset, potius tamen interim dum aliqua solueret nauis, inter mercatores viueret, & vel obiter quid disceret, quàm hîc in ocio & tædio sine fructu hæreret. Vnus credo exactus iam erat dies, cum audimus appulsas naues, & quasdam adornare abitum. Ibi verò nihil prius fuit, quàm vt quamprimùm frater discederet Vlyssiponem, & raptim vnâ atque alterâ epistolam conscripsi ad parentes, & ad patruum: nimirum per ocium omnes amicos salutaturus, & fasciculum grandem missurus ad fratrem: neque enim credimus tam citò illum abiturum in patriam. Verùm vt vbique sim à literis mittendis exclusissimus, simulatq; ingressus est ille ædes Caroli Correi, nunciatur nauta Zelandus abiturus. Pernoctauit itaque Vlyssipone, & postridie profectus est. Habes molestas rationes taciturnitatis meæ: verùm condonabis, & quando verbosas tantùm nos scribimus literas, nō sententiosas, è multitudinem & inepta verborum congerie, saltem epistolæ scribendæ voluntatem colliges. Pergamus igitur in fabula, & ineptiamus ad saturitatem, apud humanissimū præsertim virum, qui que vt coram me nugantem non solebat reijcere, ita etiam per epistolam cōfabulantem æquis accipiet auribus. Facit, facit optime præceptor,

perspecta mihi tua facilitas, vt abutar patientia tua, &
 alioqui tam longū silentiū loquaci aliquo calamo pen-
 sandum erat. Suggestit etiam libertatem atque adeo
 libidinem garriendi, tam profunda studiorum meorum
 tranquillitas, vt res, inquit Comicus, sese dant, ita ma-
 gni atque humiles sumus. Cū olim me videres mise-
 rē contabescere, quōd iudici N. adulandum esset, &
 procuratores ambiendi, profectō non potuissem sic
 insolescere, & tam delicatē cum chartis ludere. Nunc
 nos Deus respexit, & eam traducendæ vitæ commodi- 10
 tatem largitus est, vt ocio planē abundem. Quid faciam
 nisi vt cum charissimo mihi Latomo paulisper animum
 recreem? Gaudeo mi præceptor, rogo fer me. Vtinam
 aliquando me Dominus tibi restituat, vtinam saltem se-
 dem tecum morituriens habere possim, & præsentis 15
 ocij fructum apud præceptorem meum deponere. Est
 sanē hæc mihi vita tam commoda, vt nūc demum me
 viuere credam, propterea quōd nihil tracto præter li-
 teras, sed alia exilij bona, alia patriæ. Nisi quōd atroc-
 iora hīc quotidie nobis obnunciantur, quā vt illic 20
 iam viuere libēret. A quibus omnibus tumultibus
 adeo hīc sumus alieni, vt facilius Christiani quidam
 futuri sint, quā hæretici. Eia nimium istud mordax
 est Clenarde: Semper mortificat veritas, semper tamen
 sunt qui non metuant verum dicere: missam, si libet, fa- 25
 ciamus hanc camarinam, tantūm indicare volui, quā
 sumus hīc tuti à factionibus, quæ indies magis ac magis
 isthic increscunt, adeo vt si nihil aliud, vel hoc certē nō
 nimis displicere queat mihi hæc præsens peregrina-
 tio, vt interim omittam bellicos istos rumores, quos 30
 nescio quis hīc nūper sparserat, rursūm reges illos in-
 ter sese committendos, vtriusque ditionis luculentā
 clade: cū hīc nobis in vtramque aurem securos dor-
 mire liceat, quod ad hanc causam attinet: magis cum
 Indis & Afris bellum gerimus, qui & si quid molian- 35
 tur quotannis, non tamen tam latē malum grassatur, vt
 Lusitani sentiant: tantūm in confinio præsidia quædam
 subinde

subinde Mauri incessunt, & quod olim perdiderant, recuperare student: quos ego hostes sic metuo, ut non semel in mentem venerit adeundam mihi tandem esse Africam. Audio enim in vrbe Fessensi mirè florere studia Arabica, ad quæ dum Salmantica viuerem, magnū animum adieceram, nec meus resipuit animus: etsi iam ferme biennio ipsum studium ferias habeat. Expecto libros quosdam è Murcia, qui si (ut spero) veniēt, rursus in illud pistrinum reuoluar; neque enim con-
 5 quiesco priusquam felicem illam Arabiam penetrauerō. Est nobis hīc medicus eius linguæ callentissimus: homini molestus sum futurus cū istos, quos dixi, libros accepero. Non hinc distat ciuitas Fessensis nisi leucas circiter centum, & celeberrimum est emporiū
 15 Africæ, quò crebrò nostri mercatores comitant. Faxit Deus ut aliquando hanc tanquam appendicem & obiter profectioibus meis adijciam. Nam de Italia nec dum despero: scilicet ut per Germaniam, Germanus erro recurram Louanium: Ita enim per iocum discendens dicebam, & forsitan eueniet. Cras si dabitur locus, pergam tecum fabulari. Tu mi colende præceptor bene interim vale, & me ut facias, ama. Eboræ XXIII. Martij. Anno M. D. XXXV.

Fusa.

25 CLENARDVS LATOMO SVO S.

PUTO te, mi præceptor, iam nuper audisse, quo pacto relicta Salmantica venerim in Lusitaniam, vocatus à Rege. Placebat sanè celeberrima illa mihi Academia, nec paucos amicos mirè candidos, & doctos
 30 nactus fueram, quibus nihil æquè studio fuit, quàm ut me si possent, penitus inaurarent: & vel hoc lenocinio perpetuo in gregem suorum, externum hominem cooptarent. Et omnino futurum videbam, si illic hæsissem diutius: adeo magnum apud plurimos fauorem
 35 emeritus hīc fuerat tuus ineptus discipulus, nulla re magis insulsus, ut nosti, quàm si quid palpandū est, & assentandum. Diuulsi tamen me subito conditio regia, non

A 4 quòd